

KILS SKANDALAS ~

ANNIE WEST

O kas dabar?

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Annie West

O KAS DABAR?

Dviejų knygų serija

Kils skandalas

Pirma knyga

Versta iš Annie West,
Pregnant with His Majesty's Heir, 2021
© Annie West, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Viktorija Mažeikienė, vertimas iš anglų kalbos,
2024

ISBN 978-609-03-1006-9

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Jis beveik nejudėjo. Skulptorius verktų iš nuostabos matydamas tokį veidą ir jokia moteris negalėtų atplėšti akių.

Bet tik įsmeigti žvilgsnį nepakanka. Kelios jaunos savimi pasitikinčios moterys, eidamos per restoraną, akino šypsenuomis ir kaip įmanydamos naudojo kūno kalbą, bet grįžo prie staliuko nieko nepešusios.

Mąslaus žvilgsnio ir nuostabių gintarinių akių plačiapetis, kurio veidą gaubė juodi kaip varnas plaukai, nepageidavo draugijos.

Nebuvo niūrus ir elgėsi su Aurelija labai mandagiai, daug mandagiau nei daugelis kitų klientų, bet nutilus veido išraiška sugriežtėdavo. Jam atsisėdus kampinėje dviem skirtoje nišoje, plati nugara įsirėmė į seną akmeninę sieną ir atrodė, lyg jis nuo ko nors gintųsi. Tarytum rengėsi atremti įsibrovėlį.

Dailios veido linijos ir išraiškingos lūpos kaustė žvilgsnį. Išdidi laikysena ir raukšlėlė kaktoje traukė Aurelijos dėmesį. Vos tik ant stalo gulintis telefonas suvibruodavo, ta raukšlėlė pagilėdavo. Jis neatsiliepė ir visą vakarą žvelgė į tolį tamsių antakių įrėmintomis akimis, stebėdamas tarp stalų besisukiojančią Aureliją.

Tą vakarą restorane lankytojų buvo nedaug. Gilią žiemą Ansi turistų gerokai sumažėjo. Bet vos tik oras ims šilti, jie vėl patrauks į šį miestelį šalia Prancūzijos Alpių.

Tai, kad akys vis krypo į Poną Aukštąjį Tam-siaplaukį Gražuolį, Aurelija aiškino tuo, jog pustuščiame restorane patrauklumui jam niekas neprilygo.

Aurelija nė nebandė paneigti, kad jam žingsniuojant paskui ją prie staliuko apėmė stiprus jaudulys. Nė nematydama šio vyro visu kūnu jautė, koks jis aukštas ir tvirtas, o jam praėjus pro Aureliją ir atsisėdus į savo vietą dar kurį laiką skausmingai kankino svaiginantis gaivaus oro ir vyriškų kvėpalų aromatas.

Ji suvokė, kas vyksta, nes svečias nenumaldomai traukė.

Ir dar kai kas. Aurelija buvo tikra, kad jam kažkas nutiko.

Nes matė, kaip pabalo pirštai, kai suėmė taurę. Kaip ryžtingai iki dugno išlenkė vyną, lyg mirdamas iš troškulio. Tačiau po akimirkos atrodė pamiršęs rankoje laikantis taurę. Ir nors žvilgsnis žaviai suspindo ir jis kelis kartus šyptelėjo Aurelijai, virš staliuko lyg kybojo tamsus debesis.

Kaip atrodytų akys, jei ir jos šypsotųsi?

Sutvarkiusi stalą Aurelija pasistengė sutramdyti mintis. Du jauni ispanai, kurie visą vakarą maistą užgėrė alkoholiu, jau gerokai įsilinksmino. Vienas atkakliai flirtavo. Aurelijai pasilenkus į priekį ištiesė ranką lyg ketindamas paliesti jai sėdmenis. Aurelija nevalingai pavertė lėkštę. Dar centimetras – ir apdrėbs jį lipnaus šveicariško lydyto sūrio likučiais. Susidūręs su Aurelijos žvilgsniu ispanas atsiprašydamas pakėlė delną.

Akies krašteliu Aurelija matė, kaip vyras prie kampinio staliuko sustingo ir pastatė taurę. Šiek tiek anksčiau, kai tas vaikinys pabandė paliesti Aureliją, nepažįstamasis jau ruošėsi pakilti, lyg ketintų įsikišti.

Tačiau Aurelijai nereikėjo pagalbos. Draugiškai, bet griežtai ji ispaniškai priminė nesanti meniu dalis. Pakeliui į virtuvę atsidėkodama diskretiškai šyptelėjo svečiui prie kampinio staliuko. Šis atsakė vos pastebimai linktelėdamas galvą.

Žinant, kad ją stebi, Aurelijai stipriai suspaudė krūtinę. Nebuvo pratusi nei prie džentelmeniško elgesio, nei prie globos.

Turbūt todėl akys vis ieškojo nepažįstamojo.

Viliojo ir jo stipriai užgniaužtų emocijų aura. Pajusdavo tai lyg kokį energijos pliūpsnį, vos tik priartėdavo prie nepažįstamojo staliuko. O kai degančios akys įsmigdavo į Aureliją ir per kūną nuvilnydavo karščio banga, ją apimdavo dar stipresni pojūčiai.

Bet gal tai ji nukreipia į nepažįstamąjį savo jausmus.

Aurelija kaip tik stovėjo gyvenimo kryžkelėje. Vėrėsi naujos galimybės, bet tai daug kainavo. Ji stojiškai nusprendė: geriau sužinoti tiesą nei kaip iki šiol ištisus metus gyventi įtarinėjant. Vis dėlto įtarimams pasitvirtinus buvo labai sunku. Nors ir kaip stengėsi, artimiausi žmonės jos niekada besąlygiškai nebrangino. Su viskuo teko dorotis pačiai. Ir jos šeima galiausiai liovėsi apsimetinėti.

Aurelija sumirksėjusi nusišypsojo susimokėti norinčiam klientui ir užgniaužė skausmą krūtinėje. Nesimurkdys savigailoje. Elgsis kaip visada – tyliai, ryžtingai ir daug dirbs.

Tačiau šįkart radosi tikra proga pakeisti gyvenimą. Šįkart sugriebs ją abiem rankomis ir nepaleis. Atėjo metas veikti drąsiau ir pasinaudoti

pasitaikiusia galimybė.

***

Liusjenas stebėjo, kaip padavėja plačiai šypsosi klientui ir veidas nušvinta. Žvilgsnį vis traukė nuo tos moters sklindanti šviesa, tai atitraukė mintis nuo jį gaubiančios tamsos.

Taip buvo ne tik dėl duobučių skruostuose, kai ji šnekučiavosi su svečiais bent keturiomis kalbomis. Ir ne tik dėl ryškiai raudonų plaukų, surištų į besiplaikstančią uodegą, žybčiojančią lyg deimantai ir ugnis.

Jis akimis sekė, kaip spėriai ir lanksčiai ji juda, grakščiai ir užtikrintai manevruodama tarpstaliukų su pilnomis maisto lėkštėmis. O dar tas lengvas humoro jausmas. Net kai kažkoks nusitašęs mulkis bandė ją pagrabalioti, juokaudama, bet su plieniniu ryžtu pastatė vaikiną į vietą, o tas liko sėdėti šypsodamasis.

Retkarčiais, tarytum primindama Liusjenui, kad jis neatskirtas nuo pasaulio, žvilgtelėdavo jam į akis. Jį tai sukrėsdavo. Sustingęs kūnas kaskart skausmingai sudilgčiodavo šiluma.

Nuo tada, kai šįryt sužinojo tą naujieną, jautėsi tarytum nuo pasaulio atitvertas ledo sienos. Liusjenas žinojo, kad tai dėl šoko, bet pasakui tikrovė užgrius visu stiprumu.

Kaip keista – kai jūdviejų akims susitikus, jausmas buvo toks tikras. Merginai pažvelgus, įsivaizduodavo, kad jį priima tokį, koks yra, ir suprantą. Šiluma gundomai viliojo, nors tądien norėjo vienas skęsti sielvarte.

Liusjenas visai nepastebėjo, kaip entuziastingai jį viliojo anos moterys, kai priėjo prie staliuko nekviestos. Tarsi triukšmingam draugių vakarėliui tik ir būtų trūkė tokio kaip jis.

Liusjenas neįsivaizdavo savęs norinčio ir vėl pasiausti linksmybėse.

Bent ne dabar, kai atsivėrė baisi netekties žaizda.

Liusjenas suraukęs kaktą dirstelėjo į taurę, pateliūskavęs skystį išmaukė jį vienu ypu ir gerkle nuvilnijo karštis. Tačiau jam buvo šalta iki kaulų smegenų. Tikėjosi, kad alkoholis apmalšins širdį draskantį skausmą, bet poveikio nebuvo.

Vis prisimindavo Džastiną ir smūgio sutraiškytą automobilį. Kai nebegalėjo to pakelti, atmintyje iškildavo prisiminimai apie jūdviejų kelionę į šią vietovę prieš daugelį metų. Džastinas iš džiaugsmo netvėrė kailyje, nes jo čia niekas nepažinojo. Tas dienas prisiminė kupinas

skambaus pusbrolio juoko. Džastinui patiko iškylauti su palapine. Skraidyti parasparniu, buriuoti ežere ar su Liusjenu gerti alų prie kepsnės, kaip kad daro paprasti vyrukai.

Todėl Liusjenas išvažiavęs iš greitkelio pasuko į šį miestelį rytų Prancūzijoje, kuris ne visai pakeliui į Valorą. Jie norėjo, kad Liusjenas atskristų tiesiai tenai, bet jis užsispyrė važiuoti automobiliu. Rytoj pakaks laiko slegiančioms pareigoms atlikti.

O šįvakar jam reikia pabūti vienam su prisiminimais.

Pirmiausia dėdė Džozefas, vienintelis tėvas, kurį Liusjenas turėjo, pasidavė tam, kas iš pradžių atrodė tik menkas negalavimas. O paskui, nepraėjus nė parai, Džastinas tapo artimas kaip brolis. Gal gedint mirusio tėvo Džastino budrumas atbuko?

Jiedu buvo visa Liusjeno šeima.

Liusjenas įkvėpė oro, draskančio plaučius lyg aštrios ledinės duženos, nors patalpoje ir tvyrojo karštis. Krūtinę suspaudė skausmas, toks stingdantis, kad plaučiai apledėjo ir akyse aptemo.

Liusjenas pašoko ant kojų.

Būtina iš čia ištrūkti.

***

Aurelijai išėjus iš restorano, snigo. Purios stambios snaigės sukosi apie skruostus ir leidosi ant tamsių rankovių. Aurelija nesulaikė šypsenos. Aplink tylą, visi turbūt jaukiai ir šiltai kiūtojo namie, tik ji viena stebėjo lengvą snygį.

Stipriau susisiautusi į seną paltą žengė per grindinį link seklios upės, tekančios per senojo miestelio širdį. Upės saloje pasatyti Ilio rūmai apšviesti, seni sienų akmenys atrodė labai vaizdingai.

Ar ilgėsis šios vietos išvykusi? Ar...

Akies krašteliu pastebėjusi kažką judant atsiskuko. Aukštas siluetas susiliejęs su sienos akmenimis, bet tai ne sienos dalis.

Aurelija ranką laikė kišenėje, tad stipriai suspaudė raktus, net įsirėžė į tarpupirščius. Čia ji jausdavosi saugiai, net vėlai baigusi darbą, tačiau atsarga gėdos nedaro.

Jau beveik nosisuko nutarusi eiti ilgesniu keliu į mažutėlį butuką, tačiau tas šešėlis kažkodėl privertė ją stabtelėti.

Jis – o tai tikrai buvo vyras – atrodė matytas.

Dar kelias akimirkas stoviniavo nesuvokdama, ko delsia, o kai akys priprato prie

tamos, jį atpažino.

- *Mesjé?* Ar viskas gerai?

Tai tikrai jis, tas vienišas svečias, sužadinęs smalsumą.

Be palto, dėvi tik džinsus ir megztinį. Švelnus audinys taip apgludęs kūną, jog dar anksčiau Aurelija spėliojo, ar tai ne kažmyras. Aiškiai matyti, kad brangus. Bet šilumos nepakanka šitaip stovėti lauke. Kiek laiko jis čia? Juk išėjo beveik prieš valandą. Pečius ir tamsius plaukus dengė sniegas.

Aurelija suraukė kaktą. Paltui jis tikrai turi pinigų, bent jau sprendžiant iš dosnių arbatpinių, kuriuos paliko.

Žengusi žingsnį arčiau Aurelija pamatė, kaip jis visas suvirpėjo. Lyg bustų iš miego. O gal jį tuoj ištiks hipotermija?

- Tai tu. - Balse ji išgirdo gergždžiančią gaidelę, į kurią pirmiau nebuvo atkreipusi dėmesio. Tačiau ji nebuvo grėsminga. Priešingai, lyg balso stygos būtų sustingusios.

- Ką čia veiki? - neatlyžo Aurelija.

Laukiu tavęs.

Ji įsivaizdavo, kaip gašliai šypsodamasis taip sakytų jaunasis ispanas.

- Šiaip... galvoju. - Aurelija girdėjo, kaip jis nurijo seiles. - Man reikia gryno oro, nes... - Žodžiai nutrūko.

- Turiu pagalvoti.

Aurelija ryžtingai linktelėjo mintyse save įtikinėdama nenusivylusi, jog šis vyras laukia ne jos.

Retsykiais kuris nors klientas klaidingai suprasdavo profesionalų Aurelijos draugiškumą. Tad kodėl šįvakar ji netgi šiek tiek troško, kad šis vyras būtų suklydęs?

Nes darbinė šypsena slėpė siaubingą tuštumą. Jautėsi vieniša, atstumta, netgi išduota šeimos.

O šis vyras skatino ją jaustis galingą ir kitokią. Tarytum jiedu pažintų vienas kitą, nors buvo visiškai svetimi.

Aurelija užgniaužė lengvabūdiškas mintis. Lengvabūdiškumui nėra vietos jos gyvenime.

- Čia neįmanoma galvoti. Sušalsi, - pasakė ji ryžtingai ir žengė dar žingsnį prie jo.

Vyras stovėjo įsmeigęs į ją akis, bet žvilgsnis sakė Aurelijai, kad mintys kitur.

- Kur tavo paltas?

Vyras patraukė pečiais.

- Turbūt mašinoje.

- O ji kur?

Tas linktelėjo į ežerą tolumoje.

- Tenai, požeminėje aikštelėje.

- O kur nakvosi?

- Kur? - Tarytum išniręs iš gilių vandenių, papurtė galvą ir giliai įkvėpė. - Nežinau. Po vakarienės ketinau važiuoti tolyn, bet konkrečių planų neturiu.

- Šįvakar gėrei. Negali vairuoti, dar sukelsi avariją.

Vyro reakcija sukrėtė Aureliją. Visas susipurtęs įsiremė ranka į sieną gretimais, lyg ieškodamas atramos. Kažką ištarė sunkiai kvėpuodamas, ir nors Aurelija žodžių nesuprato, balse aiškiai girdėjo veriamą skausmą.

Neklydo. Nutiko kažkas bloga.

Aurelija palietė jam ranką. Ledinė. Būdama taip arti matė, kaip jis dreba.

- Tu sergi?

- Ne. Man tik šalta. - Atrodė sutrikęs, kažin bent ar suvokė, kiek ilgai šitaip čia stovi....